Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

«Μαρλέν»

Η αγγλίδα συγγραφέας P. Gems γράφει το έργο «Μαρλέν» το οποίο το 1999 ήταν υποψήφιο για «καλύτερο έργο για μιούζικαλ» με βάση τ' αυτοβιογραφικά στοιχεία καθώς και την καλλιτεχνική πορεία της Μάρλεν Ντίτριχ.

Προσπαθεί όμως να θέσει τον αναγνώστη και το θεατή ενώπιον ενός πορτραίτου διαφορετικού από εκείνα που συνήθως προβάλλονται για τη διεθνούς φήμης σταρ.

Η Gems σκιαγραφεί την προσωπικότητα της Ντίτριχ στα παρασκήνια. Την ιδιότυπη συμπεριφορά της και τις παραξενιές οι οποίες απορρέουν από το σύστημα των σταρ στο οποίο ανήκε αλλά και τις ανθρώπινες πλευρές της, τις μεταπτώσεις της, την ανασφάλεια, τα συναισθήματά της.

Δεν νομίζω ότι η συγγραφέας επιχειρεί μία απομυθοποίηση του ειδώλου, αλλά προσπαθεί ν' αναδείξει ανάγλυφα την άλλη όψη του νομίσματος.

Τη λιγότερο λαμπερή, την πιο αληθινή.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η προσωπικότητα της Μάρλεν Ντίτριχ αναδύεται τρισδιάστατη με το βλέμμα του συγγραφέα να παρακολουθεί και ν' αναλύει τις συμπεριφορές της.

Η Μάρλεν Ντίτριχ γεννήθηκε στο Βερολίνο το 1901. Το 1929 την «ανακαλύπτει» ο σκηνοθέτης Josef von Sternberg. Το 1930 υπογράφει με την Παραμάουντ συμβόλαιο και μετά την πρεμιέρα του «Γαλάζιου Αγγέλου» (1 Απριλίου 1930), φεύγει για την Αμερική και ξαναγυρίζει στο Βερολίνο το 1945. Η Ντίτριχ μετά το «Γαλάζιο Αγγελο» γίνεται παγκοσμίως γνωστή.

Η φήμη της εμπεδώνεται και σταθεροποιείται μεσ' από 7 ταινίες υπο τη σκηνοθετική καθοδήγηση και το άγρυπνο βλέμμα του Sternberg ο οποίος και' ουσίαν δημιουργεί το είδωλο της Ντίτριχ.

Αλλά η Ντίτριχ όπως αναδύεται από το κείμενο της Gems κάνει αυτοκριτική, μιλάει για την ηθελημένη απουσία της από την πατρίδα της κατά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, εμφανίζει ψήγματα της δισεξουαλικής φύσης της,

«Ακόμα κι αν δεν είχε τίποτ' άλλο πέρα από τη φωνή της, θα μπορούσε να σου ραγίσει την καρδιά»

Ε. Χεμινγουέι

αφήνεται στην υπερένταση και τα ξεσπάσματά της, αυτοκυριαρχείται και προπαντός τραγουδάει.

Η σκηνοθεσία του Ρουμάνου Razvan Mazilu κατευθύνεται στην ανάδειξη των κυριότερων χαρακτηριστικών της ντίβας αλλά και της ανθρώπινης υπόστασης της Ντίτριχ.

Τα σκηνικά και τα κοστούμια της Βάλιας Συριοπούλου σε μαυρόασπρο φόντο καθώς και οι προσεγμένοι φωτισμοί του Ντίνου Κατσουρίδη δημιουργούν την *έντονη αίσθηση μιούζικαλ* – καμπαρέ ασπρόμαυρης ταινίας του Χόλιγουντ.

Η Δήμητρα Χατούπη δίνει ρεσιτάλ ερμηνείας. Ψηλαφίζει τη ζωή της σταρ, ενσωματώνεται πλήρως με το ρόλο και μας οδηγεί στον εσωτερικό κόσμο της Ντίτριχ μεσ' από στιγμές αυτοσαρκασμού, ενθουσιασμού, πίκρας, λύπης, απελπισίας, καθώς και δημιουργικότητας.

Στο πιάνο ο Σ. Διαμαντόπουλος ενισχύει μουσικά την εξαίρετη φωνή της Δ. Χατούπη που τραγουδάει με βαθιά φωνή τις μεγαλύτερες επιτυχίες της Ντίτριχ. Τα νέα παιδιά της σχολής θεάτρου «Δήλος» πλαισιώνουν επάξια την παράσταση.